

Kusturirani **Slovenec**

Leto IV

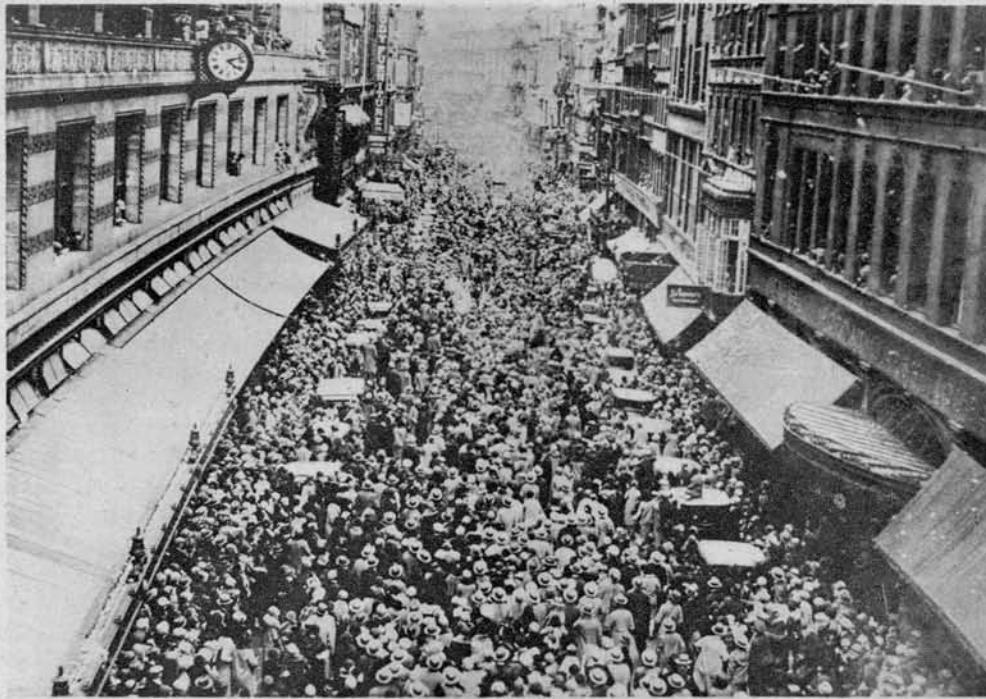
Tedenska priloga »Slovenca« (št. 271) z dne 25. XI. 1928

Štev. 48

Prelat Andrej Kalan

stolni prošt ljubljanski in eden izmed utemeljiteljev modernega katoliškega gibanja na Slovenskem, obhaja dne 2. decembra sedemdesetletnico svojega plodnosnega življenja.

K predsedniškim volitvam v Ameriki

Tisoči čakajo na newyorški cesti na izid volitev. Letošnje volitve so bile posebno burne, boj med demokrati in republikanci posebno hud in eno najvažnejših volivnih gesel je bilo za in proti alkoholni prepovedi.

Herbert Hoover

novi predsednik Združenih držav Severne Amerike, ki je bil izvoljen z veliko večino glasov dne 6. t. m.

Etna bruja

Etna je največji vulkan Evrope in najvišja gora Italije (5279 m). Leži na otoku Sicilija in skoto vsa površina, ki jo ognjenik zavzema, je sestavljena iz lave. V gornjem delu gore je nad 200 večjih in manjših vulkanskih žrel. Navadno je Etna mirna, v njenem podnožju je polno vasi in mestec, po pobočju pa zlasti vinogradov. Dne 2. t. m. se je pa zopet močno zdramila. Gora se je naenkrat stresla, iz žrel se je začel dvigati pepel, nato se je odprlo novo veliko žrelo, iz katerega se je vlila povodenj žareče lave. Ta ognjena reka se je valila v večih odcepkih proti vznožju in uničevala spotoma vse. Pokončanil je več vasi in mestec, škoda je pa ogromna. Naša slika nam kaže bruhaajočo Etno, zavito v oblake pepela.

Afganistanski Kemal

Že skoro do kosti gnila Turčija je dobila po vojni svojega velikega reformatorja v diktatorju Kemal, ki obeta to staro državo popolnoma preurediti in obnoviti. Ustrašil se ni niti najradikalnejših reform: odgrnil je ženske obraze, nadomestil fes s klobukom, odpravil kalifat, vpeljal latinico itd. itd.

Kemalovemu zgledu namerava očividno slediti tudi afganistanski kralj Amanula. Kakor nekoč ruski car Peter Veliki, je tudi Amanula potoval mnogo po Evropi, si ogledal vse in ko se je vrnil domov, je začel takoj s svojim reformatorskim delom. Uvesti hoče v svojo zaostale državo, za katero so se pred vojno trgali Rusi in Angleži, evropsko kulturo in civilizacijo ter jo na ta način okrepiti na znotraj in na zunaj. Delaven in inicijativen je na vse strani in na vseh poljih. Naša slika nam kaže člane afganistanskega drž. sveta, katerim predava kralj o svojih opazovanjih po Evropi.

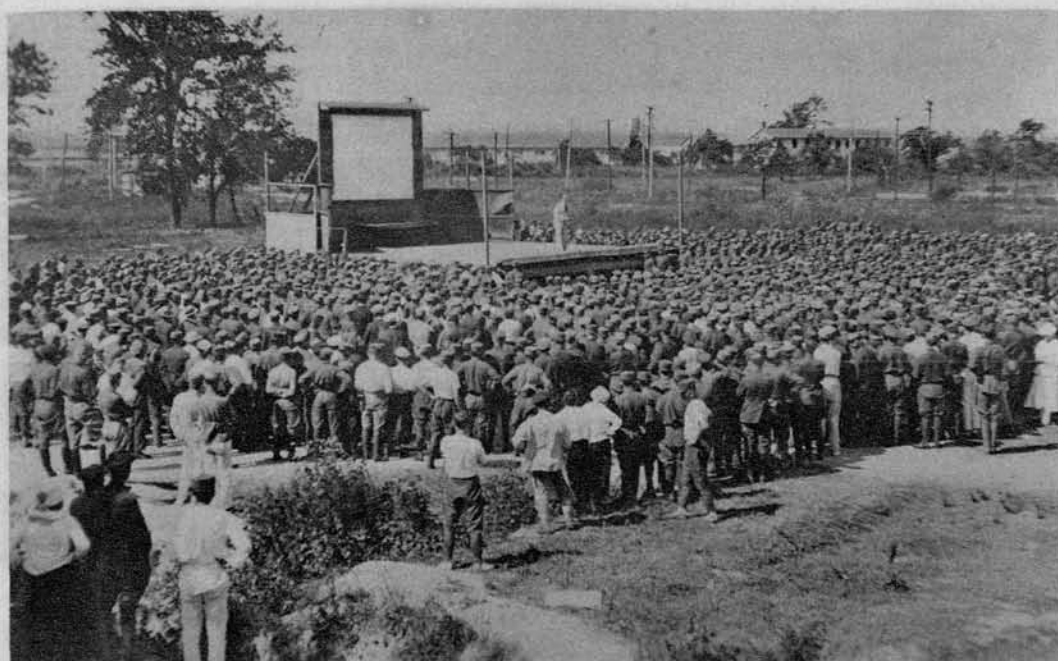
Dr. Štampar

načelnik v zdravstvenem ministrstvu, zaslužni organizator velikopoteznega skrbitstva za socialno higijeno v naši državi.

Na polju slave

Skupina naših častnikov na mestu, kjer je bilo meseca septembra l. 1918. izvršeno prebitje solunske fronte; v ozadju je videti spominsko kapelico na Kajmakčalanu.

Tudi deseflepnica!

Med drugimi križi in težavami, zmagami in porazi itd. nam je razjasnila svetovna vojna tudi pojem vojnega ujetništva. Na deset in deset tisoče slovenskih fantov in mož je preživljalo težka in pestra leta vojnega ujetništva v evropski in azijski Rusiji, v Srbiji in v Italiji, da celo v Afriko, na Kitajsko in Japonsko, v Ameriko in Indijo so zašli naši vojni ujetniki. Tisoči so ostali v tujini in nihče ne ve, kje jih krije grob, mnogi so se tudi vrnili. Mnogo jih je živelo v ujetniških taborih, drugi so bili zaposleni po raznih tovarnah in pri kmetiškem delu, mnogo jih je vstopilo tudi v jugoslovanske in češkoslovaške prostovoljske edinice, pri katerih so se borili za zmago jugoslovanskega osvobojenja na solunski, italijanski, francoski in dobrudžski fronti. Naša slika nam kaže predavanje v taborišču prostovoljcev v Sibiriji, o katerem pa objavimo daljšo serijo slik iz bivanja in povratka naših ujetnikov.

Slike k Slovenskemu biografskemu leksikonu

Karlin Pavel
(* 1899), pisatelj.

Karlin Andrej
(* 1857), lavantinski škof.

Karlin Davorin
(1849—1912), solnik.

Franc Lipaš

v vlogi doža v Shakespearejevem »Othellu«.

Ivan Levar

v vlogi Hermana II. v Župančičevi »Veroniki Deseniški«.

Marija Vera

tragedkinja našega dramskega gledališča.

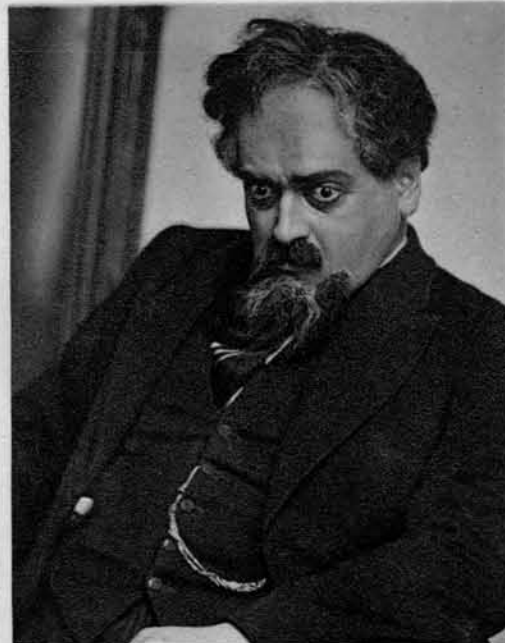
Emil Kralj

karakterni igralec naše drame.

Cirila Medvedova

karakterno-komična igralka naše drame.

Ivan Cesar

v vlogi dr. Grozda v Cankarjevem »Za narodov blagor«.

Ljudsko gledališče

(Nekaj praktičnih misaktualnemu vprašanju).

Če hodimo po svetu ali če listamo po seznamu današnjih gledališč, naletavamo tam na različna imena, kakor na primer: Državno gledališče, Mestno gledališče, Veliko gledališče in tako dalje do največje pestrosti. Nekatera se imenujejo po lastniku, druga po značaju, nekatera po velikosti, druga zopet po kraju, v katerem se nahajajo. Tekom časa pa se je uveljavilo mnenje — najbrž pod vplivom nemškega National-Theatra, — da naj zavzema Narodno gledališče neko posebno in odličnejše mesto med vsemi ostalimi gledališči, ker mora biti to gledališče tisto, ki s svojim umetniškim udejstvovanjem najbolj koristi napredku in razvoju narodne prosvete. Seveda se to naziranje v praksi ni izkazalo vedno za neporečno, večinoma pa je vendarle tudi danes še tako, da hočejo biti gledališča z zvenečim pridevnikom »Narodno« na nekem vzvišenem mestu, odkoder naj služijo vsem delavcem in posameznikom.

drugim gledališčem za zgled in postavo na polju umetniškega delovanja. O značaju in upravičenosti vseh teh naslovov pri drugih gledališčih za zdaj ne bomo razpravljali — nas zanima v prvi vrsti le to, v koliko je visoko ime »Narodno gledališče« umestno in upravičeno pri naših zavodih oz. če še ni, v koliko so nam dane možnosti, da to pomanjkanje odpravimo ter si tako to idealno ime tudi po pravici zaslužimo.

Mi Slovenci imamo v celem samo dvoje gledališč in sicer eno v Ljubljani in eno v Mariboru. Obedve nosita ime »Narodno gledališče«. Narodno gledališče pa sodimo v glavnem po treh vidikih in sicer 1. po repertoarju, 2. po izvajanju ter 3. po značaju in številu stalnega občinstva.

Trenotno naj nas zanima predvsem zadnje vprašanje: kakšno je in koliko je našega stalnega gledališkega občinstva? Ob vladajočem položaju se dá dokazati najprej to, da je naše občinstvo po raznosti slojev zelo omejeno, po številu pa razmeroma skrajno malenkostno. Večino stalnih posetnikov tvorijo namreč uradniki in privatni nameščenci potem šele so na vrsti trgovci in obrtniki, v predzadnjem redu so delavci in čisto v zadnjem seveda kmetje. Naše razmere pa so nanesle, da tvorita ravno ta dva stanova pretežno večino slovenskega naroda, iz česar sledi, da zavzema ravno tisti del našega naroda, ki tvori njegovo pretežno večino. (in ki mu pravimo »ljudstvo«), v krogu gledališkega občinstva njegovo pretežno manjšino. Zdaj je pa tako: vsa filozofska razglabljanja o narodu in ljudstvu, o različnosti ali istovetnosti teh obeh pojmov itd., itd. prepuščam radevolje bistrounejšim glavam, jaz za svojo osebo vsaj nimam tiste vesti, da bi mirno in samozavestno govoril o »narodnem« gledališču, dokler vem, da večina tega naroda z narodnim gledališčem sploh ne pride v dotiko. Idealno narodno gledališče si (namreč jaz) predstavljam tako, da bi vsaj večina tistega naroda redno posečala gledališče, kar bi dalo torej v našem primeru okroglo pol milijona rednih gledaliških obiskovalcev. Ker pa to v praksi seveda ni (in menda tudi nikoli ne bo) izvedljivo, se moramo pač po svojih močeh potruditi, da se temu idealu — vsaj v kolikor je sploh mogoče — približamo. In o nekaterih teh možnostih bi hotel spregovoriti nekaj praktičnih misli.

Zaradi nazornejše preglednosti razdelimo to »ljudstvo«, ki še nima zveze z gledališčem, na ljudstvo v mestu in okolici in pa na ljudstvo na deželi.

Mesto in okolica. Katere činjenice naj pridejo za pritegnitev teh slojev v

gledališče v glavnem v pošte? Izvajanje? V naše igralce verjamem. Svoje zmožnosti so pokazali ob najtežjih prilikah že tolikokrat, da je naša vera popolnoma upravičena. V splošnem torej lahko trdimo, da naši igralci (govorim o ansamblu, ne o posameznikih) razpolagajo z vsemi sposobnostmi, ki jih zahteva vprižarjanje ljudskega repertoarja. Nastane pa vprašanje, kaj je to »ljudski« repertoar? Namesto učenih definicij imenujem rajši primere: predvsem skoro ves Shakespeare (torej: Hamlet, Othello, Sen kresne noči, Kar hočete, Ukročena trmoglavka itd.); Gogoljev »Revizor«; Schillerjevo »Kovarstvo in ljubezen«; Dostojevskoga »Idijot«; Tolstega »Moč teme«; Molierov »Namišljeni bolnik«; Molnarjev »Liliome«; Calderonov »Sodnik Zalamejski«; Maeterlinckov »Stilmondski župan«; Klabundov »Krog s kredos«; Cankarjev »Hlapci«; »Pohujšanje«, »Za narodov blagor«; Župančičeva »Veronika Deseniška«; Finžgarjev »Divji lovec«. In drugih — v teh mejah — še cela vrsta. Imenoval sem namenoma dela, ki jih je naša drama že uprizorila. Ne pozabimo, da je Hamlet dosegel pri nas 50 vprižaritev! Po teh merilih moramo sestavljati naš tako zvan »ljudski« repertoar.

Važnega pomena za čim večji poset občinstva je nadalje tudi višina vstopnine. Čeprav je res, da spada naša gledališka vstopnina med najcenejše v Evropi, je vendar pri majhnih dohodkih in velikih davkih ogromne večine Slovencev cela ta vstopnina predraga. Glede na to dejstvo je gledališka uprava letos vstopnino že znatno znižala. Vsako nadaljnje zniževanje pa bi pri sedanjem staležu dohodkov in pri sedanji državni subvenciji najbrž bilo že nevarno. Zato pa bo uprava prirejala redno posebne ljudske predstave z izdatno znižanimi cenami.

Večje težave pa se pojavljajo pri vzdrževanju zveze gledališča z deželo in sicer so te težke predvsem ekonomskega značaja. Možnosti stikov so namreč dvojne, in sicer 1. gostovanja Narodnega gledališča po raznih deželskih odrih, 2. večja udeležba deželskega prebivalstva pri predstavah Narodnega gledališča. Vsako gostovanje (posebno pa tako, ki zahteva večje osebje) pa je zvezano s precejšnjimi stroški, ki jih, vsaj v večini primerov, deželsko občinstvo nikakor ne more kriti enostavno z vstopnino. Ker pa bi bila taka gostovanja neobhodno potrebna, bi bilo umestno, če bi v te namene deloma država, deloma pa oblast ali celo zadevna občina prispevala določeno vsoto, ki bi taka gostovanja finančno večkrat omogočala, obenem pa dopuščala deželskim stanovom primerno vstopnino.

Prav tako naj bi tudi za obiske ljubljanskih (odnosno mariborskih) ljudskih predstav dovolila država polovični ali pa četrtinski popust pri vozni cenah. Če se dadó taki popusti doseči za letovišče, zakaj bi se ne dali doseči tudi za gledališče! Vsekakor bi imele tukaj naše prosvetne organizacije hvaležno polje. S temi vsticami sem torej hotel na kratko opozoriti na nekatere nedostatke, ki jih v vseh desetih letih našega svobodnega obstanka še nismo utegnili popraviti ali odstraniti. Če že res hočemo imeti pravo narodno gledališče, potem se moramo za to tudi resnično potruditi. Seveda pa tukaj gledališče samo ne more izvršiti vsega, temveč mu morajo, če treba po dogovoru in po načrtu, pomagati vsi činitelji, ki sem jih tekom članka imenoval in katerih dolžnosti do naroda niso prav nič manjše kakor dolžnosti našega gledališča. Ciril Debevec.

Mila Šaričeva

v vlogi Julije v Shakespearejevi tragediji »Romeo in Julija«.

Slavko Jan

v vlogi Romea v Shakespearejevi tragediji »Romeo in Julija«.

Angela Rakarjeva

v vlogi ekspeditorice v Cankarjevem »Pohujšanju v dolini šentflorjanske«.

Vida Juvanova

igralka mladostnih vlog v naši drami.

Milan Skrbinšek

v vlogi Spaka v Jurčič-Govekarjevem »Desetem bratu«.

Ciril Debevec

režiser našega dramskega gledališča.

Kronanje v Abesiniji

Abesinija je cesarstvo v severno-vzhodni Afriki. Veliko je 800.000 km² in šteje 8 do 10 milijonov prebivalcev, ki govorijo večinoma arabski. Površina je deloma ravna, deloma hribovita in po večini vsa pokrita s pragozdi, v katerih se skriva divjačina tropičnih krajev (sloni itd.). Na poljih pridelujejo žito, kavo, bombaž; mnogo teh stvari tudi izvažajo.

Abesinija je del nekdanje etiopske države. V IV. stoletju se je pokristjanila. Vladali so

Abesinski levji vitezi

Najhrabrejši abesinski odličnjaki smejo nositi kot posebno odlikovanje pokrivalo in ostalo opravo, okrašeno z levjo dlako. Prištevajo se k posebni osebni straži vladarja.

Na levi:
**Novi abesinski cesar
zapušča po kronanju
in maziljenju cerkev**

Spodaj:

Abesinska kavalerija

jaha ob priliki kronanja v bogato okrašeno glavno mesto. Abesinsko vojaštvo je organizirano najmoderneje po evropskem vzorcu. Pri njem služi sedaj mnogo bivših ruskih in švicarskih častnikov.

ji »negusi« (kralji), njen najznamenitejši vladar Menelik (1889—1915) se je pa proglasil za cesarja. Ta je svojo državo gospodarsko in politično jako dvignil. Ko so začeli Italijani iskati kolonij, so obrnili svojo pozornost kmalu tudi na Abesinijo in cesar Menelik je izprva res priznal italijansko »varuštvo«, toda že l. 1896. jih je pri Adui strašno potolkel ter vprav uničil njih armado. Od tedaj dajo mir.

Naslednica na prestolu je postala Menelikova hči. Ta se je pred kratkim omožila z Rasom Taffarijem, ki je postal tudi njen sovladar. Naše slike nam kažejo slikovite svečanosti kronanja novega abesinskega vladarja, kjer se družijo prastara afriška prirodnost z evropsko civilizacijo.

Novi abesinski vladar, Ras Taffari

s težko zlato krono na glavi, sprejema po kronanju čestitke zastopnikov tujih držav.

Abiturijentje ljubljanske humanistične gimnazije letnika 1888.

ki so nedavno obhajali 40 letnico mature. Od leve na desno: 1. vrsta: poštni ravnatelj v p. Kurent, prof. v p. Cestnik, dr. med. Högler, mons. dr. Aleš Ušeničnik, odvetnik dr. Kokalj, kanonik in dekan v p. Škerbec, sreski poglavar v p. Hofbauer; 2. vrsta: župnik Cegnar, župnik Koller, dekan Pavlovčič, sodni svetnik Deu, župnik v p. Renier, župnik Sare, rač. ravnatelj v p. Tavzes, prof. v p. dr. Levičnik; 3. vrsta: župnik Poljak, rač. svetnik v p. Cukale, ravnatelj monop. uprave Kosem, prof. Porenta, župnik Debelak. Dolgoletni sošolci: Deu, Hofbauer, dr. Kokalj so v istem terminu maturirali drugod; umrli so po sestanku: Debelak, Cukale, Koller.

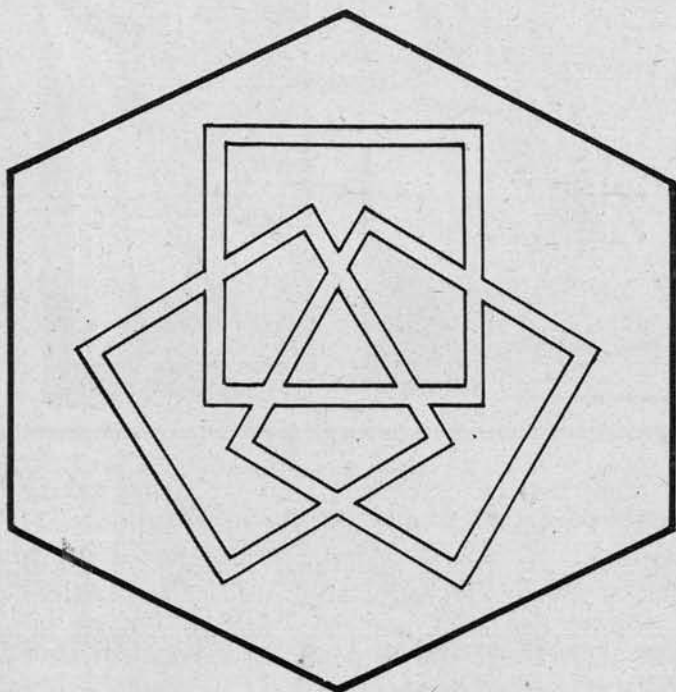
Na levi:

Topli studenec

pri Dol. Pirničah, važen zlasti zato, ker se nahaja v Sloveniji le ob njem redka praprotna Venerini lasca. To praprotno je odkril kustos botaničnega oddelka naše univerze A. Justin in je ostanek iz one pradavne dobe, ko so imele naše pokrajine še tropično podnebje.

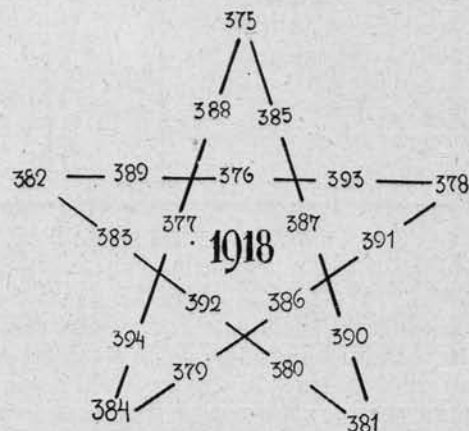
K današnji uganki:

Slika nam kaže šesterkoten vrt, ki je prepleten s stezami. V sredi vrta, v trikotu stoji poslopje. Gospodar obhodi vsak dan vse steze v vrtu; vendar gre marsikdaj po eni dvakrat. To ga razjezi, da sklene, da bo odslej hodil po vsaki stezi le enkrat in da ne bo svoje poti nikdar križal. Zvečer sede za mizo, nariše načrt vrta in stez in skuša dobiti pravi način obhoda. — Poskusi še ti! — I. nagrada: Gulič; Parni stroj; II. nagrada: About; Kralj gora.

Rešitev številčne uganke št. 46, je prav mnogo, in sicer jih je prispelo 247, za I. nagrado je bil izžreban Ažbe M., dijak v Ljubljani; in za II. nagrado Gajšek Franc, štor pri Celju.

Od teh rešitev navajamo eno:

Sergej Minclov:

Car Berendej.

(Povest iz sibirskega pragozda.)

IX. poglavje.

Tovorna konja sta zarožljala: enemu so obesili zvonček, drugemu ropotačo. Konj je sicer pametna žival, a vedno ga — Bog ne daj — preplaši lahko kaka zverina. Plane v strahu noter v tajgo, kako bi ga potem našli brez zvončka? Sicer pa niso tovorni konji nikoli privezani: saj bi bili drug drugemu napoti, lahko bi poginili ali si polomili noge.

Čim so minili zadnjo bajto, se je pričela tajga. Kakih sto sežnjev daleč se je še razločila cesta, potem pa je že stekla kakor vijugast siv studenček po zelenem mahovju med drevesi samo ozka stezica. Še naprej je izginila tudi steza, samo tu in tam se je videl nekak sled. To pa je že bila prava gozdna pot. Od vseh strani je obdajala zdaj sle kakor svet stara tajga.

Ali si že videl tajgo? Če je še nisi videl, poslušaj, kaj o njej pripovedujejo na Sibirskem!

Bog je ustvaril velikanski rajski vrt. Skozi ves raj so tekle z zlatim peskom posute stezice, in sredi peska so ležali dragulji. Ob straneh so stala zlatih pa srebrnih jabolk polna drevesa. Pod njimi je rasla zelena kakor svila nežna travica. Sredi travice so klile rdeče, sinje in vsakovrstne druge cvetke. Rosa, ki jih je zjutraj pokrivala, to so bili sami biseri.

Bog je hodil po rajju. Pred njim so se priklanjala drevesa in trave. Angeli in pisane ptice so Mu pele zahvalne pesmi.

Ko sta spoznala Adam in Eva ves raj, jima je postalo dolgčas. Sicer je bil raj jako velik, vendar je bil samo vrt: nihče ni smel stopiti ven čez ograjo. Prva človeka sta se naveličala raja, hudobec pa je bil tega vesel. Dolgčas mu je vedno v pomoč, če koga navaja k upor. Adam in Eva sta storila greh. Bog se je razsrdil, ju pregnal iz raja, pa še ukazal nadangelu Gabrielu, naj izbrše z ognjeno metlo

Naš modni kofiček

Podobne odlike ima tudi kožuh iz krtovih kožic, ki ga predstavlja naš predzadnji vzorec. Slika kaže, kako izborno se da sicer gladki kroj poživiti s sestavo kožic.

Svojevrstno kombinacijo iz dvovrstnega krzna (vpoštev prihajajo susliki, pehaniki in svizec) nam predočuje drugi vzorec, ki je obšit z lisico (pristno ali imitacijo).

Kot zadnja novost za večerne prireditve more veljati tretji vzorec iz »obrite« zajčevine s črnimi repki, ki predstavlja izborno imitacijo hermelina. Vsekakor je ta imitacija zaradi izredno umetnega dela zelo draga.

Najbolj pa trenutno zanima modo žrebetina rjave barve, iz katere je napravljen zadnji kožuh na noši sliki. To krzno je sedaj najbolj priljubljeno za promenado: kroj je vselej sporten z usnjenim pasom, okolu vrata in v zapestju obšit z lisico, jazbecem ali drugo primerno kužuhovino. To je tudi najboljši potni kožuh.

Vložna (intarzijska) umetnost v modi.

Intarzijska umetnost se vedno bolj širi v modni obrti. Naša slika nam kaže klobuk in čevlje z vložki (tretji vzorec), ki se izvršujejo z roko in strojem. S tem so postale volnenine popolnoma sposobne za salon.

Modni čevlji.

Za plesno sezono pri naša moda novost glede obuvala: čevlji naj soglašajo z obleko. To je deloma itak že veljalo. Če je obleka baržunasta, so čevlji iz svile, enake barve kot obleka. K vsem takim pisanim čevljem se nosijo še vedno nogavice poltne barve.

Novosti iz krzna.

Krzno je plemenit in trpežen material, ki ga ljubi vsaka ženska. Imitacije iz različnih kož dovoljujejo, da si morejo nabaviti kožuh tudi manj premožne. Kateri pa dovoljujejo sredstvo, ima vsaj dvoje kožuhov: za dnevno rabo in večerne prireditve. Vsekakor se za sport ne da uporabiti kožuh, ki je zamišljen za večerne parade.

Med pristnimi krzni je najbolj vsestransko uporaben, trpežen in vsikdar odličan »persianec«. Krznarska umetnost je tako napredovala, da so tudi persianske kože tako mehke in voljne kakor najboljše sukno. To je dobro razvidno iz prvega vzorca naše slike.

tudi njun sled. Ni hotel, da bi našli kedaj ljudje zopet pot v raj.

Adam in Eva sta zapuščala raj, pa se spotoma milo jokala. Takrat pa se je po cesti sprehajala božja Mati; spremljal jo je prerok Enoh, oni, ki so ga živega vzeli v nebesa. Prečista Devica je zagledala prognanca, pa sta se ji smilila. Saj je ležala povsod okoli raja samo gola stepa in so tavale po njej hude zverine: kar je bilo krotkih, so bile vse ostale notri v raj.

Božja Mati je pričela prositi Gospoda, naj odpusti grešnikoma, a Gospod je odrekel: ni se mu še poglelo srce. — Saj sta slabo molila k meni, Bogu, — je rekel, — rajši sta pasla pohlepne oči po draguljih, cvetkah, pa zlatih jabolkih.

Takrat je dvignil glas prerok Enoh:

— Saj ni človek sam tega kriv, temveč Ti, o Gospod! Nikoli ne bo vneto molil človek v prelepem svetišču, o Gospod. Pride noter v prelepo svetišče samo, da razkazuje praznično nošo pa si ogleduje druge. Moliti je treba na samem, v skritem kraju.

Gospod se je zamislil. — Prav imaš, — je rekel. — vidim, da te nisem zaman živega v nebesa vzel radi tvojih nasvetov!

Pa je zapihal Gospod z veliko sapo. Od božje sape je zrastle tajga na tisoče verst od Uralskega

gorovja do oceana, porastla je in v sinjino zavila vse stepe pa hribe. Temna je bila in grozna...

— Tole naj imajo namesto raja! — je rekel Gospod. — Ni me človek poiskal tukaj v presvetlem raj, pa me naj zdaj išče tu! Raja pa naj ne bo več na zemlji, dviga se naj onstran nebeskih oblakov...

In je velel angelским krdelom, naj po zemlji stresejo vse, kar je bilo notri v raj. Angeli so raznesli zlati pesek, lepe dragulje, nevidne cvetke in trave. Vse so razstresli po tajgi. Po enih krajih, tam, kjer tečejo studenci in reke, so vrgli zlati pesek. Po drugih krajih, v soteske in doline, so padli dragulji. Po visokih hribih so vzplamtele rajske svečice, redke cvetice...

Tako pripovedujejo stari ljudje o sibirski tajgi. Zato se kar nehote hoče vsakdo odkriti, če vstopi v tajgo: zato prevzame takoj človeka notri molitveno razpoloženje. Zato so tudi gradili v starih časih na Ruskem temne pa nizke cerkvice z debelim stebrom. Saj stoji človek sredi njih prav kakor v tajgi. Tudi tu so bori in cedre kakor stebrišča, grče z vejami se spletajo v oboke nad glavo. Notri je temačno in tiho ko v cerkvi. Zato tudi v tajgi ni ptic-pek. Ni tu prostora za veselje in petje.

(Dalje prihodnjič.)